

[Bækgaard.]

ærede Finansminister har udtalt, idet der paa anden Maade vil komme en rimelig Erstatning til Opnaaelse af det Formaal, man har sat sig med Hensyn til Binding af de ledige Penge.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse.

P. Korsgaard: Som allerede nævnt er det første Gang, efter at Loven har været i Virksomhed, at man offentligt har kunnet debattere den, idet man kun har kunnet gøre det dengang, da den blev vedtaget. Efter den Tid, kom der Lovanordninger, og i den Periode var der som bekendt ingen Mulighed for Diskussion.

At Loven vilde give forholdsvis mange Penge, var jo givet, og det har ogsaa vist sig at holde Stik. Jeg synes, det er interessante og rigtige Oplysninger, den højtærede Finansminister er fremkommet med i Folketinget angaaende Sagen, idet han understregede, at Lovens Virkninger i Virkeligheden i Kraft af, at Pengene bliver mindre værd, og at man i al Almindelighed tjener flere af dem, bliver skrappe og skrappe. Det samme kan man maaske sige om Formueafgiften og Formueskatten. Der er, som bekendt, blevet mange Millionærer, men der er ikke saa forfærdelig mange, der er blevet meget rigere med Hensyn til Købeevne, end de var før Krigen.

Om man nu skal fortsætte denne Lovgivning, og i hvor høj Grad man skal fortsætte en Lovgivning, der som denne er kædet sammen med Krigskonjunkturerne, er et Spørgsmaal. Det er navnlig et Spørgsmaal, hvor længe man skal fortsætte, for alle maa vel være enige om, at naar det hedder en Krigskonjunkturskat, maa den ogsaa mere eller mindre være kædet sammen med Krigskonjunkturerne. Det kan være noget tvivlsomt, om Aaret 1945 med Rette er at anse som et Krigskonjunkturaar. Jeg ved jo vel, at de første 4 Maaneder af Aaret faldt inden for Krigsperioden, men 4 Maaneder er som bekendt kun $\frac{1}{3}$ af Aaret, og de 8 Maaneder faldt i hvert Fald teoretisk uden for. Men det er jo muligt, at det kun var teoretisk, saa at de Virkninger, Krigen havde paa Tingene, trods dens Ophør blev ved at gøre sig gældende. Efter Omstændighederne har mit Parti da i Folketinget tiltraadt, og det samme vil vi gøre her, at man fortsætter denne Lovgivning endnu 1 Aar. Men jeg vil gerne, som ogsaa mit Partis Ordfører gjorde i Folketinget — jeg tror ikke, han fik noget Svar — spørge, om

man kan gaa ud fra som givet, at det er sidste Gang, man ser en Lov af denne Art.

Der er fra Socialdemokratiets Side sagt, at den Beskatning, man herigennem faar, kunde de godt have tænkt sig noget skrappe. Ja, jeg kan vanskeligt tænke mig den direkte Skat, om hvilken ikke Socialdemokratiet vil sige, at de godt kunde tænke sig den endnu skrappe. Ærlig talt, jeg synes, den er meget skrap for de nogenlunde store Indkomster, idet den kun reserverer dem 15 pCt. af den samlede Indtægt; og som den højtærede Finansminister ved tidligere Lejlighed har sagt, bør det ikke være saaledes, at Folk ikke har Interesse i at tjene Penge. Denne Interesse kan selvfølgelig være for stor, men den bør dog være der, tror jeg. Jeg tror, det er i Samfundets Interesse. Naar man kommer op paa de meget høje Skatter, som det her drejer sig om, og som efter min Mening kun kan være forsvarlige i en kort Periode, formindskes i høj Grad den enkelte Skatteydere Tilbøjelighed til virkelig at administrere sin Virksomhed forstandigt. Det bliver i nogen Grad det samme, som gør sig gældende over for Priskontrolraadet. Der er to Sider ved Sagen, den ene er at gøre Produktionen billig, den anden at gøre Fortjenesten lille, men det sidste modvirker i Virkeligheden Bestræbelserne for at drive Virksomhederne saa økonomisk som overhovedet muligt.

Jeg har allerede nævnt, at Krigskonjunkturskatten er begrænset, saa at den med de andre Skatter ikke kan overstige 85 pCt. af Skatteyderens Bruttoindtægt, om jeg maa kalde det saaledes. Jeg vil i den Forbindelse gerne spørge den højtærede Finansminister, hvorledes han ser paa dette Forhold i Forbindelse med den foreslaaede Eengangsskat — ja, det er ikke den rigtige Betegnelse, men den højtærede Finansminister ved jo sikkert, hvad jeg mener. Med Hensyn til denne Skat er det foreslaaet, at man maa fradrage i Slutformuen 50 pCt. af de paalignede Skatter, som for de flestes Vedkommende vil være Skatter for et Sted mellem $1\frac{1}{4}$ og $1\frac{1}{2}$ Aar. Hvis man nu sætter, at en Skatteyder gør Brug af Begrænsningsregelen her, hvorledes vil der saa være at forholde med disse ham paalignede Skatter? Det kan jo nemlig være, maaske kun en ringe Trøst, men dog nogen Trøst for de Skatteydere, som kommer til at betale efter denne Regel, at den høje Skat i nogen Grad kommer igen i Forbindelse med Eengangsskatten, men jeg vil gerne spørge om dette specielle Forhold. Om den højtærede Finansminister er i Stand